

vem ji — pridi jutri. Ona odloči — jaz ti ostanem zvesta, te počakam.“ —

Drugo jutro je stal v veliki dvorani ponosne hiše na trgu. Pred njim je stala dostojna, mirna Helenina mati. Hotel je govoriti, toda ustavila ga je mati: „Že vem. Povedala mi je Helena, kakšna zbloda se je rodila v Vajinih glavah. Morda sem tega kriva jaz, ker nisem preprečila takoj to občevanje. Hotela sem, da Vas spozna Helena.“ — To je govorila malovažno in odpihnila prašek, ki je bil sel na rokav njene svilene bluze. Važno je nadaljevala: „Moja Helena je nerazsoden otrok, razumna v vprašanjih nadnaravnega in vede, je skrajno nevedna v praktičnem življenju. Moja Helena je bogata. Želela bi, da izročim njo in premoženje treznemu možu, ki mi jamči s službo ali premoženjem, z značajem, za Helenino srečo in za njen denar. Kajti vedite, mladi gospod pisatelj, da se ne podeduje kar tako last, ki se je držala stoletja rodbine. Vsakdo ima dolžnost, da ohrani to last. Moji dedje, moj oče, moj mož in jaz — mi nismo spravljali, da bi razdejali drugi. Hiša, iz katere je izšlo mnogo poštenih mož, redovnikov in redovnic, ta hiša ne bo nikdar last svobodomiselca. Naj gre Helena v samostan, naj naredi profesuro — Vaša žena ne bo, razen ako prekličete vse, kar trdite in pišete.“

„Toda Helena me ljubi.“

„In si domišljuje, da Vas izoprebrne polagoma. Toda zakrknjenemu umu ne zasije resnica. Helena bi bila nesrečna vse dni. Jaz sem mati, jaz vidim dalje in moram preprečiti nesrečo svojega otroka. Če imate kaj časti, gospod doktor, pustili boste odslej Heleno v miru. Ne rečem, da bi Vas ne sprejela, ako bi izpremenili popolnoma svoje prevratne nazore.“

Upokončil se je: „Nisem hinavec, ne prodajam svojega prepričanja. Toda Helena me ljubi.

Obdržite svojo hišo — jaz hočem samo Heleno. Zdaj ni več starih šeg — več ne more braniti mati hčeri, več ...“

„No, no! Le potolažite se, mladi gospod, nismo še na Portugalskem. Le vprašajte Heleno.“

Odšumela je mati; tiha in bleda, belo oblečena je prišla hči. Rotil in prosil jo je: „Helena, ne poslušaj matere! Če me ljubiš, se vzameva brez materinega dovoljenja — njen srd se uklone dejstvu — in postava govori zate.“

„To je človeška postava. Božja postava pa pravi: Materina kletev razdira hišo ... Ne jezi se name, Niko, to je samo kazen za tvojo zaslepljenost. Jaz bom molila zate, da se otreseš prevar ...“

„Molila, molila, molila! Koга molila? Je to tvoja ljubezen? Kako naj verujem, ko vem?“

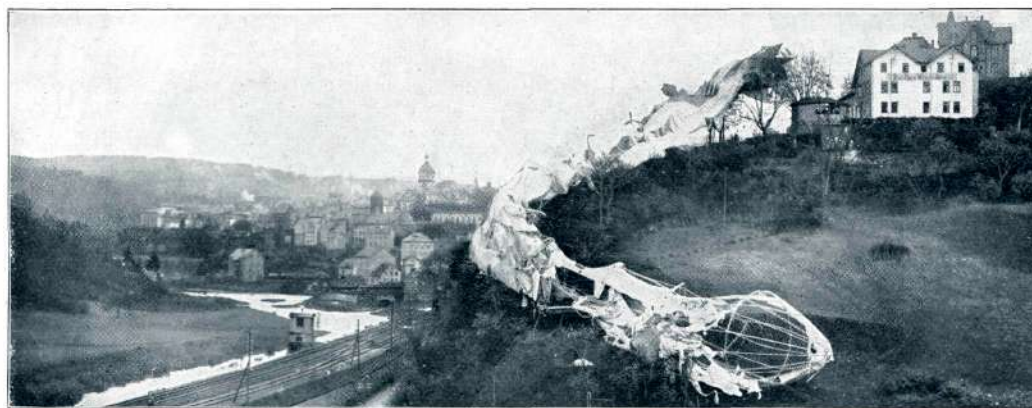
Molčala je in pritisnila roke na srce; še nikdar ni bil živ človek tako mrtvaškobled ... V očeh so se nabirale solze — potem je izpremenila odvažnost nežne črte, odločno je izpregovorila:

„Moja ljubezen presega meje tega sveta. Kratko je življenje — jaz ti želim pridobiti srečo onkraj groba — stalno srečo. Uvidel boš to, kadar ti razsvetli srce luč trdne, preproste in ponižne vere ...“

„Nikdar, Helena! Kaj snuješ! Nikdar ne bom veroval.“

„Molila bom tako, da bo izpolnjena moja molitev.“

„Helena, ne poslušaj matere pa tudi ne moli zame. Prestrašen od njene besede in vdano odločnega izraza, jo je hotel priviti k sebi, odpeljati jo s seboj iz ponosne mrzle hiše, kjer vladajo temni maliki. Toda mati je zaklicala izza vrat: „Helena!“ — Helena mu je stisnila naglo roko in ponovila: „Molila bom! Z Bogom!“ (Dalje.)

ZEPPELINOV ZRAKOPLOV PONESREČEN.